

II. ЧЕРНИЯТ ЧОВЕК

Същия ден привечер Хлапич все още беше на път. През този ден вече беше минал едно село, но не искаше да спира в него, защото искаше да избяга колкото се може по-далеч от града, в който беше майстор Мърконя.

И така, вървеше Хлапич, вървеше по пътя, но привечер изведнъж започна да духа силен вятър, започна да се святка и да гърми. Отначало гърмеше далеч и слабо, а след това – все по-близо и по-близо и все по-силно.

Гръмотевиците тътнеха, сякаш по небето минаваше желязна кола. Бундаш се боеше от гръмотевиците и се притисна към Хлапич. „Това не е нищо,“ - каза Хлапич и продължи да върви. Тогава светна още по-силно и в далечината се чу страшна гръмотевица. Бундаш се разтрепери от страх, но Хлапич каза: „И това не е нищо. Хайде да вървим по-нататък“.

Трябваше да си държи шапката, за да не му я отнесе вятърът, защото духаше силно. След това дойдоха толкова черни облаци, че стана тъмно почти колкото през нощта. Само когато блеснеше светкавица се виждаше цялото небе, сякаш огън гори на него.

Започна да вали дъжд на едри капки.

„Сега трябва да се скрием“, каза Хлапич, който най-много се грижеше за своите ботуши. Хлапич се оглеждаше наоколо и не знаеше къде да се скрие, защото навсякъде беше само поле и дървета и никъде нито къща, нито човек.

Много добре беше, че Бундаш и Хлапич бяха заедно. Много пъти Бундаш беше по-умен, а много пъти – Хлапич, и така винаги си помагаха един на друг.

Този път Бундаш беше по-умен. На пътя имаше мост и Бундаш започна да дърпа Хлапич под този мост.

„Ти си наистина умен“, каза Хлапич на Бундаш и го вмъкна под моста.

Когато Хлапич започна да се вмъква под моста, изведнъж се уплаши.

А кой ли не би се изненадал и уплашил! Под моста седеше някакъв човек с дълъг черен плащ и с окъсана шапка на главата. Бундаш започна да лае страшно срещу него. Сега пък Хлапич беше по-умен от Бундаш, защото мислеше правилно: винаги трябва да си любезен и учтив!

Затова заповяда на Бундаш да мълчи, и поздрави човека:

„Добър ден“, каза Хлапич.

„Добър ден“, отговори човека. „Откъде дойде тук?“

„Навън вали дъжд, а на мен ми е жал за моите ботуши. Ще разрешите ли на мен и на Бундаш да останем тук?“, попита Хлапич.

„Можеш да останеш“, каза човекът. „Но тук изобщо не е много хубаво.“

Под моста наистина беше тясно и неприятно. Там не можеше да се стои в изправено положение, а само в седнало или клекнало.

Вятърът духаше страшно, дъжд и градушка удряха по моста, сякаш блъскаха чукове, а гръмотевиците бяха толкова силни, че под моста не можеше да се разговаря, защото не можеха да се чуят един друг.

Така Хлапич, Бундаш и този човек клечаха под моста.

Бундаш непрекъснато ръмжеше срещу онзи човек, а и на Хлапич не му се харесваше много. На Хлапич щеше да му е по-приятно, ако беше сам с Бундаш под моста.

Дъждът валя дълго и все още гърмеше по същия начин. Вече беше вечер.

„Ще трябва да спим тук тази нощ“, каза онзи човек.

Хлапич видя, че човекът има право, защото навън валеше проливен дъжд, и не можеше никъде да се ходи.

Под моста имаше слама, сякаш някой вече беше спал тук.

Хлапич разстла сламата и направи легло за себе си и за онзи човек.

Тогава събу ботушите, почисти ги и ги остави до себе си. Сложи торбата под главата си и легна на сламата.

Онзи човек се загърна в плаща си и легна на сламата.

Хлапич каза: „Лека нощ“ и човекът отговори: „Лека нощ“.

Сега Хлапич се прекръсти и каза молитва на глас.

А след това леко надигна глава, за да види, дали онзи човек ще се прекръсти. Но той не се прекръсти, а само се обърна настрана и започна да хърка като вълк.

Това не се хареса на Хлапич. Затова още веднъж се прекръсти, а след това прегърна Бундаш, защото му беше малко студено под моста, и спокойно заспа.

Това беше вторият ден от пътешествието на Хлапич. Не беше много приятен, но при всяко пътешествие има и неудобства! А Хлапич се радваше как на другата сутрин ще обуе своите ботушки и ще продължи по-нататък по света. И така заспа, все пак радостен.